

van „den Jongen Krelis” niet best verdragen kunnen. 't Is dan ook waar, dat Cornelis Brand of „de Jonge Krelis”, zooals hij en zijn schuitje heeten of genoemd worden, wel wat trotsch er op is, dat hij pas een-en-twintig jaar is en toch al met een eigen blazerschuit op de visscherij kan uitgaan.

„Sprot wordt bij 't bosje verkocht, daar moet je aan denken, Jonge Krelis!” zegt Bot-Jaap zoo over zijn schouder tegen den jongen man.

„Jawel, en scharretjes ook!” voegt deze zinspelend op Jaaps gewone vangst den ander vinnig toe, onder luid gelach van den heelen troep, die er schik in heeft, dat Jonge Krelis Bot-Jaap zijn spotternij betaald zet in dezelfde visscherstermen, die deze zoo graag gebruikt.

„Dat is waar,” zegt de laatste: „maar schar is harder dan sprot, wel zoo hard als mijn knuisten. Wil ik je die eens op je gezicht laten voelen, leelijke zeekwal?”

Bot-Jaap houdt er veel van anderen een beetje te plagen en dat doet hij meestal door allerlei korte kwinkslagen met namen van zeedieren er in. Een groot gebrek van hem is echter, dat hij niet teruggeplaagd wil worden, en vooral niet op zijn eigen manier. Dan wordt hij dadelijk kwaad en wil hij aan 't vechten trekken.

„Holla! Vechten? Ben je razend! Bot-Jaap en Jonge Krelis kunnen wel naar huis gaan! We hebben van nacht lui noodig, die 'r handen uit de mouw kunnen steken... om te *werken*. Ga maar heen!” zegt kalm, maar beslist Zeevang, die wel niets te bevelen heeft krachtens een of ander ambt, maar die om zijn ondervinding als een orakel beschouwd wordt en als een braaf, rondborstig zeeman door allen wordt geëerd.

Dat helpt. Bot-Jaap laat aanstonds de opgeheven vuist zakken en Jonge Krelis, die al één voet achteruit gezet heeft om schoor te staan, trekt dat been bij en houdt zich kalm.

„Je hebt gelijk, ouwe!” zegt Bot-Jaap tot den bemiddelaar. „'k Ben niet wijs, om me zoo kwaad te maken voor niemendal! Allo, brasem! Hier heb je mijn knuist op een *goeie* manier. 'k Ben wel een driftkop, maar 'k meen 't zoo kwaad niet! 't Is uit, hoor! en meteen steekt hij de rechterhand aan zijn tegenpartij toe, die haar met een haastige, hartelijke greep drukt.

„We moeten vannacht maar ereis kijken, als er te werken valt, wie de beste is!” zegt deze er lachend bij. „'k Weet wel, dat ik dan mijn handen vol zal hebben aan je. Bot-Jaap heeft al dikwijls getoond, dat hij gauw met zijn handen is, als er geholpen moest worden. Ik kom naast je staan, als 't nijpt ”

„Zoo mag ik 't hooren,” zegt een oud visscher: „Maar nu zonder gekheid, wat zou de kof vóór hebben! Zou hij werkelijk weg willen? Dat 's toch al te gek!”

„Neen! Van middag is de stuurman met een man in de jol aan wal geweest en toen heb ik hem gesproken. 'k Heb hem den raad gegeven den boel in orde te brengen. Ik ken die gevalletjes. Toen 'k een jongen van een jaar of vijf-en-twintig was, net zoo'n driftkop als Jonge Krelis, en zoo'n bij-de-handje